

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-GUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
CURTEA DE JUSTIȚIE A COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Kontakty z Mediami i Informacja

KOMUNIKAT PRASOWY nr 64/09

16 lipca 2009 r.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-440/07 P

Komisja / Schneider Electric

TRYBUNAŁ UCHYLIŁ WYROK SĄDU W CZĘŚCI, W KTÓREJ ZOBOWIĄZYWAŁ ON WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ DO NAPRAWIENIA SZKODY PONIESIONEJ – WEDŁUG SPÓŁKI SCHNEIDER – W ZWIĄZKU Z OBNIŻENIEM CENY SPRZEDAŻY LEGRAND

*Wspólnota została natomiast obciążona kosztami poniesionymi przez spółkę Schneider
w związku z udziałem we wznowionym postępowaniu w sprawie kontroli koncentracji*

Spółka Schneider prowadzi działalność w zakresie produkcji i sprzedaży systemów w sektorach dystrybucji energii elektrycznej, kontroli technicznej i automatyzacji, podczas gdy działalność spółki Legrand polega na produkcji i sprzedaży aparatur elektrycznych do instalacji niskiego napięcia. W dniu 16 lutego 2001 r. te dwie francuskie spółki poinformowały Komisję o planie nabycia przez pierwszą z nich kontroli nad drugą w drodze publicznej oferty zamiany (zwanej dalej „POZ”).

Po nabyciu przez Schneider 98,7% udziałów w kapitale zakładowym Legrand na podstawie ostatecznych wyników POZ rozstrzygniętej w sierpniu 2001 r., decyzją z dnia 10 października 2001 r.¹, Komisja uznała to połączenie za niezgodne ze wspólnym rynkiem, w szczególności ze względu na to, że jego skutkiem byłoby poważne utrudnienie skutecznej konkurencji na niektórych francuskich rynkach sektorowych.

Po sfinalizowaniu przez Schneider koncentracji, która następnie uznana została za niezgodną ze wspólnym rynkiem, w dniu 30 stycznia 2002 r. Komisja wydała drugą decyzję² nakazującą Schneider oddzielenie się od Legrand w terminie dziewięciu miesięcy, upływającym w dniu 5 listopada 2002 r.

Spółka Schneider zakwestionowała przed Sądem Pierwszej Instancji decyzję o niezgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem oraz decyzję o rozdzieleniu, wnosząc o stwierdzenie ich nieważności.

¹ Decyzja Komisji 2004/275/WE z dnia 10 października 2001 r. uznająca koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem (Dz.U. 2004, L 101, s. 1).

² Decyzja Komisji 2004/276/WE z dnia 30 stycznia 2002 r. nakazująca rozdzielenie się przedsiębiorstw (Dz.U. 2004, L 101, s. 134).

Tymczasem Komisja przedłużyła, do dnia 5 lutego 2003 r., termin wyznaczony Schneider na oddzielenie się od Legrand.

Na wypadek gdyby dwie wniesione przez Schneider skargi o stwierdzenie nieważności zostały oddalone, spółka ta przygotowała zbycie Legrand i w dniu 26 lipca 2002 r. zawarła w tym celu umowę sprzedaży z konsorcjum Wendel-KKR, która miała zostać wykonana najpóźniej w dniu 10 grudnia 2002 r. Umowa ta zawierała klauzulę umożliwiającą Schneider – w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem – rozwiązanie umowy do dnia 5 grudnia 2002 r. w zamian za zapłatę odszkodowania za zerwanie umowy w wysokości 180 mln EUR.

Dwoma wyrokami z dnia 22 października 2002 r.³ Sąd stwierdził nieważność decyzji uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem, a także nieważność decyzji o rozdzieleniu. Sąd uznał w szczególności, że dopuszczając się uchybień proceduralnych, Komisja naruszyła przysługujące Schneider prawo do obrony.

Po wydaniu wspomnianych wyroków Komisja wznowiła postępowanie w sprawie kontroli transakcji przeprowadzonej między Schneider a Legrand. Komisja poinformowała spółkę Schneider, że transakcja ta mogła zakłócić konkurencję na francuskich rynkach sektorowych. W dniu 2 grudnia 2002 r. Schneider zakomunikowała Komisji swą decyzję o sprzedaży Legrand na rzecz Wendel-KKR, przy czym sprzedaż ta nastąpiła w dniu 10 grudnia 2002 r., czyli w terminie uzgodnionym w umowie z dnia 26 lipca 2002 r.

W dniu 10 października 2003 r. spółka Schneider wniosła do Sądu skargę przeciwko Komisji, domagając się odszkodowania w kwocie prawie 1,7 mld EUR z tytułu szkód, które poniosła – jak twierdzi – z powodu niezgodności z prawem decyzji uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2007 r.⁴ Sąd uznał istnienie po stronie Schneider prawa do odszkodowania, lecz jedynie z tytułu niektórych spośród szkód wskazanych przez to przedsiębiorstwo. Po stwierdzeniu, że naruszenie prawa Schneider do obrony stanowiło w tym przypadku wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom, Sąd potwierdził istnienie związku przyczynowego między popełnionym naruszeniem a dwoma rodzajami szkód poniesionych przez Schneider. Pierwsza z tych szkód odpowiadała kosztom poniesionym przez Schneider w związku z udziałem we wznowionym postępowaniu w sprawie kontroli koncentracji, podjętym przez Komisję po ogłoszeniu przez Sąd w dniu 22 października 2002 r. wyroków stwierdzających nieważność zaskarżonych decyzji. Druga ze szkód odpowiadała kwocie, o jaką Schneider musiała obniżyć cenę sprzedaży należną jej od Wendel/KKR, w zamian za zgodę na odroczenie skutku tej sprzedaży do dnia 10 grudnia 2002 r. Sąd uznał jednak, że druga z wymienionych szkód powinna zostać pokryta jedynie do wysokości dwóch trzecich jej kwoty, ze względu na to, że Schneider sama przyczyniła się do jej powstania, przyjmując na siebie rzeczywiste ryzyko uznania – a posteriori – koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem i przymusowej odsprzedaży aktywów Legrand.

Komisja odwołała się od tego wyroku Sądu, wnosząc do Trybunału o jego uchylenie.

³ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-310/01, Schneider Electric przeciwko Komisji oraz wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-77/02, Schneider Electric przeciwko Komisji (zob. także komunikat prasowy nr [84/02](#)).

⁴ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-351/03, Schneider Electric przeciwko Komisji (zob. także komunikat prasowy nr [48/07](#)).

Przede wszystkim Trybunał potwierdził wyrok Sądu w części, w której zobowiązał on Wspólnotę do naprawienia szkody odpowiadającej kwocie kosztów poniesionych przez spółkę Schneider w związku z udziałem we wznowionym postępowaniu w sprawie kontroli koncentracji, podjętym przez Komisję po stwierdzeniu nieważności dwóch wydanych przez nią decyzji.

Z kolei w odniesieniu do szkody poniesionej przez Schneider w wyniku obniżenia ceny sprzedaży Legrand Trybunał orzekł, że Sąd błędnie uznał, iż istnieje bezpośredni związek przyczynowy między uchybieniem Komisji a tą szkodą.

Trybunał stwierdził, że w dniu 26 lipca 2002 r., kiedy spółka Schneider zawarła z Wendel-KKR umowę sprzedaży Legrand, była ona zobowiązana do wszczęcia procedury sprzedaży w wykonaniu decyzji o rozdzieleniu.

Trybunał zwrócił jednak uwagę na to, że Komisja przedłużyła do dnia 5 lutego 2003 r. początkowo ustalony na dzień 5 listopada 2002 r. termin rozdzielenia, a także, że Sąd stwierdził nieważność decyzji uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem wyrokiem z dnia 22 października 2002 r., czyli przed upływem terminu wyznaczonego w umowie na realizację sprzedaży.

W związku z tym Trybunał stwierdził, że Schneider postanowiła zrezygnować z możliwości rozwiązania umowy w terminie do dnia 5 grudnia 2002 r., a tym samym doprowadzić sprzedaż do skutku w dniu 10 grudnia 2002 r.

Na tej podstawie Trybunał doszedł do wniosku, że bezpośrednią przyczyną powstania wskazywanej szkody była decyzja spółki Schneider – do podjęcia której nie była ona zobowiązana – by pozwolić na realizację sprzedaży Legrand w dniu 10 grudnia 2002 r. Wniosku tego nie podważa okoliczność, że przy dokonywaniu wyboru spółka Schneider była narażona na ryzyko zapłaty kary w wysokości 180 mln EUR, wynikające z zawartej przez to przedsiębiorstwo umowy sprzedaży.

W związku z tym Trybunał uchylił wyrok Sądu w części, w której zobowiązywał on Wspólnotę do naprawienia dochodzonej przez Schneider szkody odpowiadającej kwocie, o jaką obniżona została cena sprzedaży Legrand.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże w żaden sposób Trybunału Sprawiedliwości.

Dostępne wersje językowe: ES, DE, EN, FR, HU, NL, PL, PT, RO

Pełny tekst wyroku znajduje się na stronie internetowej Trybunału
<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-440/07>
P

Tekst jest z reguły dostępny od godz. 12.00 CET w dniu ogłoszenia.

W celu uzyskania dodatkowych informacji proszę skontaktować się z
Ireneuszem Kolowcą
Tel. (00352) 4303 2793 Faks (00352) 4303 2053

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez EbS „Europe by Satellite”,
serwis prowadzony przez Komisję Europejską, Dyрекcję Generalną ds. Prasy i Komunikacji,
L-2920 Luksemburg, tel. (00352) 4301 35177 faks (00352) 4301 35249
lub B-1049 Bruksela, tel. (0032) 2 2964106 faks (0032) 2 2965956